

Chlapec v písku

Po poušti utíkalo bosé dítě. Rány na jeho chodidlech zanechávaly v písku krvavé stopy, ale pohled jeho očí prozrazoval, že to je nejmenší z jeho problémů. Tehdy jsem to ještě nevěděla, ale prchal před svým otcem, který ho nade vše miloval a teď měl v úmyslu ho zavraždit. Totéž by se dalo říct i o mém otci, ale nejsem ještě připravena vám ten příběh vyprávět.

Zpočátku nebyl ten chlapec nic než chomáček prachu a blondatých vlasů v dálce. Slunce toho dne pálilo zvláště nemilosrdně a připomínalo všem živým bytostem, kdo tady vládne a že pouště jsou i v těch nejlepších časech prokletá místa. Já jsem však měla koně, a to byl dost podstatný rozdíl.

„Myslíš, že nás čekají nějaké potíže?“ poplácala jsem Quadlopa po krku.

Kůň neprojevil žádné známky toho, že by se nad tím zamyslel, jenom mávl ocasem, aby odehnal dotěrné mouchy. Ještě pět dní poté, co jsme uprchli do pohraničí, neprojevil Quadlopo žádný názor na nic, snad jen na to, že by byl raději, kdybych ho byla neukradla. Koneckonců to nebyl *on*, koho si všichni přáli vidět mrtvého.

Vír špinavých, dlouhých rukou a nohou vyběhl na str-
mou dunu, na hřebeni ztratil rovnováhu a skutálel se na
druhou stranu. Vypadal nanejvýš na sedm. Nevhodný věk
na to, aby člověk běhal po poušti sám. Z uválené modré
blůzy zbyly jen cáry a pleť na rukou a obličej mu zlověst-
ně rudě zářila, což svědčilo o tom, že strávil na slunci
několik dní bez náležité ochrany. Navíc ještě kulhal, ale
běžel dál, což znamenalo, že to, před čím prchal, mu děla-
lo víc starostí než bolest.

Statečný kluk.

Když ho ode mě dělilo jen asi třicet metrů, zastavil se
a zíral na mě, jako by se snažil zjistit, jestli nejsem přízrak.
Nevím, k jakému závěru nakonec došel, ale myslím, že
utíkal už dlouho, protože mu nohy nakonec vypověděly
službu a klesl na ruce a na kolena. Tehdy jsem uviděla
dvě nové postavy, které se k nám belhaly skrz mlžný opar.
Vysokého muže a podsaditou ženu, jejichž nepřirozená,
šouravá chůze ve mně vyvolala pochybnosti, zda tyto ná-
lepky nemohou být příliš velkorysé při popisování toho,
co chlapce sledovalo.

Poprvé od chvíle, kdy jsme narazili na tuto nepříjem-
nost, Quadlopo zneklidněl. Vyfukoval z nozder horký
vzduch, hrabal kopyty v písku a snažil se odvrátit hlavu
od znetvořených postav těžce se vlekcoucích k dítěti, které
nyní leželo tváří v písku a čekalo na smrt.

V těchto krajích se většina lidí, kteří zabloudí v poušti
a dojde jim voda nebo vůle k životu, rozhodne očekávat
konec v poloze na zádech, aby poslední, co v životě uvi-
dí, bylo modré nebe nad nimi. Chlapec však byl zjevně
odhodlán nedívat se na muže a ženu, kteří si šli pro něj.

Když jsem si je mohla pořádně prohlédnout, nedivila
jsem se mu.

Nepřičetnost, jak už jsem v pouhých sedmnácti letech
věděla, se může projevovat nejrůznějšími způsoby a nabý-
vat všemožných podob a rozměrů. Viděla jsem lidi zdravé
mysli prohlášené za šilence kvůli zločinu, že byli současně
oškliví i výstřední. Setkala jsem se s pečlivě upravenými,
učenými pány, kteří skrývali své ďábelské šílenství za uhla-
zenými slovy a přátelskými úsměvy. Na druhou stranu –
když jsem se viděla v zrcadle, vypadala jsem také přičetně,
takže nejlepší je v takových věcech nevynášet soudy bez
silných důkazů.

Když se k vám ale v poušti kolébají dva cizinci, nazí jako
v den, kdy se narodili, až na to, že mají kůži upatlanou od
krve, bláta, a ještě horších věcí, které jsem si raději ani ne-
představovala, když ty samé duše civí na svět tak vyvalený-
ma očima, jako kdyby jim každou chvíli měly vypadnout
z důlků, a rozevřenými čelistmi, z nichž však nevychází nic
než hadí syčení, nu, v takových chvílích je na místě jiný
druh opatrnosti.

Sáhla jsem přes rameno a rozeplula jsem dlouhé černé
kartografické pouzdro, v němž se ukrýval tulich, který
jsem před pěti dny přísahala nikdy v životě už nevytáhnout.
Jeden z důvodů, proč jsem se rozhodla uprchnout
do Sedmi písků, byl ten, že jsem hodlala zbraň rozlámat
na sedm kusů a ty pak zahrabat tak daleko od sebe, že by
je nedal dohromady ani ten nejlepší stopař na světě.

Směr horkého pouštního větru se změnil. Krví nasá-
klí cizinci větřili ve vzduchu. Nakláněli hlavy na stranu
jako mladí lovečtí psi, kteří poprvé v životě ucítili lišku

a nevědí, co si o ní mají myslet. Ovládl je nějaký zvláštní pud a místo k chlapci zamířili ke mně. Nejprve se vlekli tak nemotorně, že jsem čekala, že se zamotají do sebe jako loutky na nitích. Ale jejich bosé nohy pokryté puchýři nabývaly každým krokem větší jistoty. Běželi pořád rychleji a rychleji, a čím víc se blížili, tím víc jejich syčení připomínalo děsivé šepoty vířící kolem mě jako prachová bouře.

Vytáhla jsem tulich z pouzdra a sklouzla jsem z koňského hřbetu. Věděla jsem, že svou přísahu nikdy víc se nedopustit násilí, kterou jsem skládala, když jsem ještě měla na ruku krev své adoptivní matky, brzy poruším.

Šepot přerostl ve vytí a vytí v jekot, jenž přiměl ubohého, statečného Quadlopa odcválat pryč a zanechat mě osudu, který nám přinesla smůla a mé špatné skutky. Dvě divoké, šílené stvůry, které se ke mně blížily, nejspíš kdysi byly lidskými bytostmi s vlastními nadějemi a sny. Nyní zkroutily prsty jako pařáty a vycenily na mě zuby, kterými o sebe zřejmě skřípaly tak silně a tak dlouho, až se obrousily a změnily v ostré tesáky. Kdesi hluboko v jejich hrdlech se za nepřičetnými výkřiky skrývala slova, kterým jsem nerozuměla a ani nechtěla rozumět. Slova, která dokazovala, že šílenství má svou vlastní poezii.

Sevřela jsem pevně rukojeť tulichu a nadechla jsem se tak pomalu, jak jen to šlo. Připravila jsem se k obraně a napadlo mě, jestli se odporné zvuky, které vydávali, stanou žalozpěvem, s nímž se uložím do hrobu.

Jmenuji se Ferius Parfax. Je mi sedmnáct. Ten den jsem poprvé slyšela Rudý jekot.